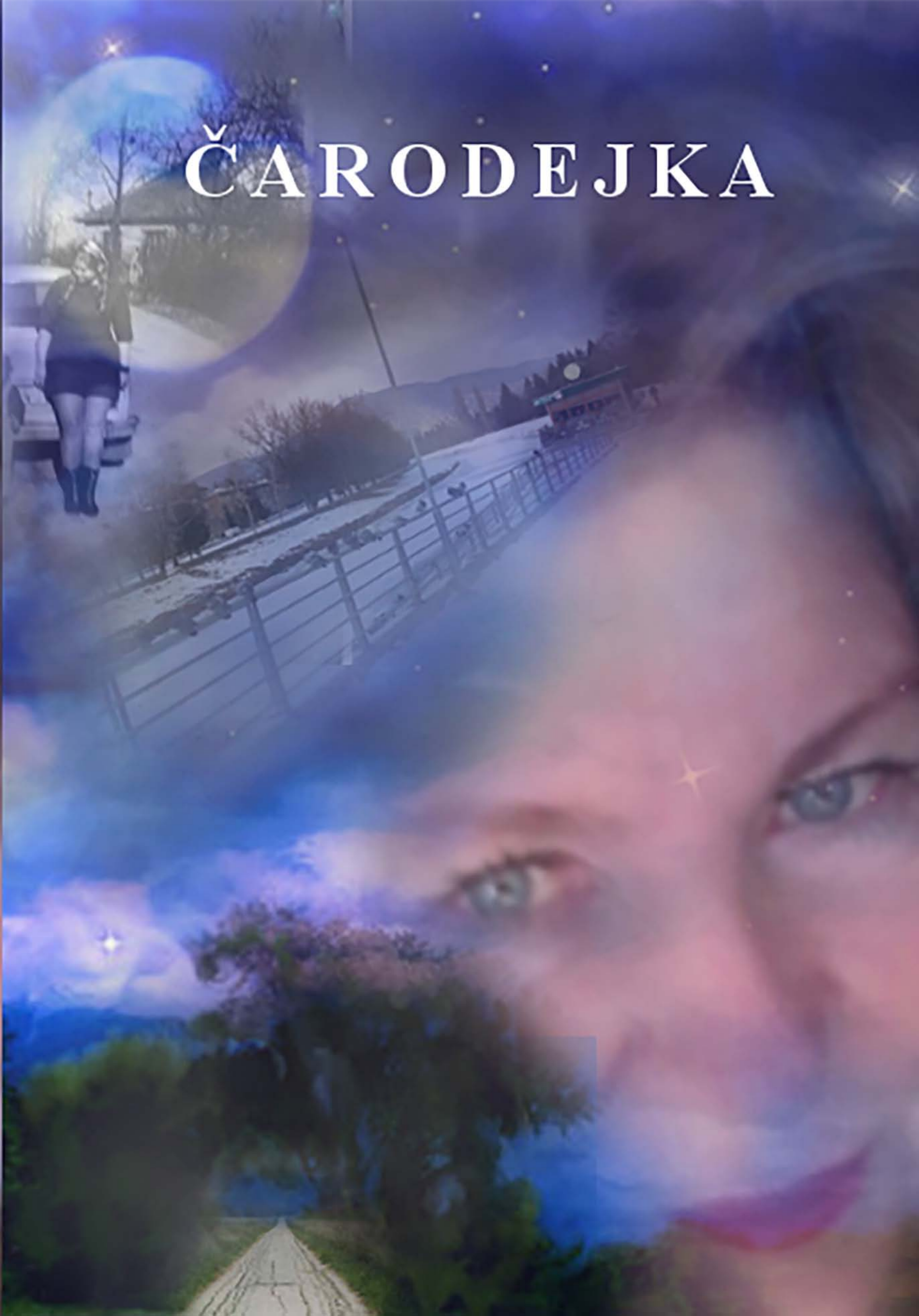

ČARODEJKA

Autor Kvetka

Moja zbierka I.

ČARODEJKA

ČARODEJKA

Autor: Kvetka Kišová

Návrh obalky: Kvetka Kišová

Vydané v Nitre v roku 2017.

Všetky práva vyhradené.

Autor Kvetka

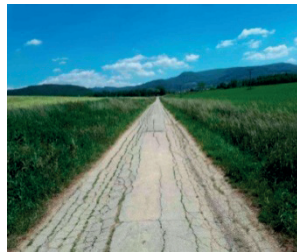
Moja zbierka I.

ČARODEJKA

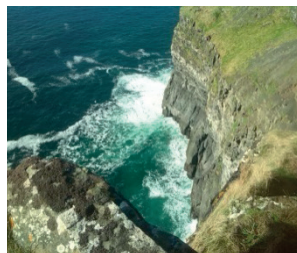
Šteklivé a romantické
príbehy pre dospelých,
kúsok z môjho života a krátke básne

Nitra 2017

*Žijem
a bojujem s prekážkami
Som múdra,
neučím sa na mojich chybách*

*Smejem sa,
poznám čo je smútok a strach
Prechádzam cez každú priepasť
vždy jedným veľkým krokom*

*Som silná
som hrdá,
som skoro
dokonalá žena*

Obsah

Úvod	9
Som žena	11
Moje čmáranie, básne a príbehy sú moje sny a život	34
Naše životy	36
Jeho a jej život	39
Pútnici pri ceste	43
Denník stroskotanca (áno toho alfa samca)	44
Veľa prekážok	47
Teória smrteľného výkriku.	48
Bláznivý sen	52
Deň v zimnom čase	56
Nove nápady	60
Sny potom	63
Chcem žiť	65
Sen či ilúzia?	66
Oáza ticha lesnej prírody	71
Spln mesiaca	73
Eufória blaženosti	75
Nádej na život	78
Môj sen	80
Dovoľ mi sa napíť	82
Vzdialenosť	83
Prišlo leto	85
Ticho prírody	90
Stretnutie vo dverách	93
Sám doma	99
Nedočkavý Adam	102
Jack a Mia	105
Tichý šepot	108
Aqapark	112
Zúrivy	115
Šepkám do ticha	118

Krásny letný deň	121
Prekvapenie pri káve	123
Dovolenka pri rieke	127
Veľký omyl	132
Snehulka a sedem trpaslíkov	139
Relaxačná masáž	145
Extáza v tráve	149
Slzy	151
Bola si prvá	152
Tajomné nežné nežnosti	160
Dažďové kvapky	162
Dorotka a Beátka	164
Láska šepká mi	169
Kamarát z detstva	170
O popoluške	177
Zážitok môjho kamaráta Vila	185
Blúdím bezmocnosťou	189
Rozprávka o červenej Karkulke	190
O snehuľkinej macoche	196
Stratená	202
Môj nadržaný otrok	203
Moje nájdené šteňa	207
Vojačik a víla Amálka	211
Nedočkavý Adam	215
Vyznanie	218
Nahá na pláži	220
Romanca v hotelovej izbe	222
Si mojím snom	225
Ako sa zajačik stal mužom	226
Na kúpalisku	228
Cesta autobusom	231
Sen jednej horúcej noci	239
on a ja...	241
Pohoda pri poháriku	244
Náhodná rýchlovka	246

Blues o ňom	251
Krásna chvíľa	252
Miesto len pre dvoch	253
Sestrička v akcii	258
Túžba jeho	261
Túžba jej	262
Ján a Alžbeta	263
Tajomstvo nemocničnej izby	267
Dovoľ mi sa napíť	270
Dotyk rúk	271
Ovocný sad	274
Chcem ťa....!	279
Čarodejka	281
Azúrové pobrežie	285
Únavný deň	288
Kamoška Laura	293
Myšlienky	296
Dvaja vo virtuálnom sne	300
Prídel citu	306
Milostný súboj	307
Šibalka	310
Chcem žiť	313
Život za život	314
Zrkadlo	317
Čo ak	318
Zmierenie...	319
Kúzelník život	321
Rozprávka v rozprávke	323
Člapanie v jazierku	325
Oliver	330
Povedať jednou vetou	334
Prvý sex po telefóne	336
Vadí nevádí	338
Večera	342
Hra osudu	345

Krásny letný deň	348
Nežné pohľadanie	350
Pýtam sa prečo?	351
Šepkám ti	352
Nádej	353
Mesiačik nezbedník	354
Možno si to tušil	355
Nejdem nikam	356
Nekonečný kruh	357
Ružový svet	358
Kvapky dažďa	359
Smutný svet	360
Objatie	361
Prečo plakať	362
Tvoja vôňa	363
Záhradka plná kvetov	364
Rozprávočka	365
Slasti vášne	366
Snívanie či slastný pôžitok	367
Šepkám ti do ticha	370
Milujem, som milovaná?	373
Vyznanie	375
Zmätok v mojom srdci	376
Romantický víkend	377
Jeseň je tu	380
Čo bolo dávno pred tým	383
Susedské stretnutie	386
Cesta vlakom	390
Môj drak	393
Môj život s rakovinou	395
Žijeme len raz	397
Záver mojich úvah	402
Neľutujte ma, žijem!	405
Podakovanie	407

Úvod

Najskôr sa vám priblížim ja, napíšem vám, kto v skratke som

...Nechcem vám tu opísať celý môj život. Chcem vám len pripomenúť, že každý človek má radosti, trápenia a možnosti.

Napíšem len zopár útržkov aby ste vedeli, nie len vy žijete v nejakom svojom trápení. Každý má svoj svet a svoje sny kam sa chodí ukryť. Máme vždy dve možnosti, niekedy aj tri.

Od každého záleží aký je silný a ako sám so všetkým vie zápasiť. Či už žijete tak alebo tak. Či vo vašom živote nastane skrat, je to vždy o vás.

Nik vám nepomôže, neukáže smer, len povie choď a ver! Kto vám povie pravdu a kto vás klame? Čo je dobré a čo nie? Tak čítajte a nesúďte.

Žijem ako najlepšie viem. Nechcete povedať, mala si kráčať, keď ja som chcela pravé vtedy nečinne stáť a naopak...

Som žena

Prišla som na svet ako slepá, hluchá a nemá. Malá guľa štyri kilová. Písal sa rok 1952. Prišla som na svet ako žena. Bol krásny deň, bola nedeľa a volala sa kvetná. Začali ma volať Kvetka.

Snažila som sa otvárať oči ale nič som nevidela. Skúšala som či budem počuť ale nič, len šum bol okolo mňa. Otvárala som ústa ale nevydala som ani len hlásku zo seba. No tak som kričala. Dajte mi jest som hladná. Prešlo pár hodín či dní, ani neviem sama. Ten šum sa menil na bum, tresk a nejaké slová, ktorým som ešte vôbec nerozumela. Zistila som, že nie som hluchá. Oči som dokonárán otvorila a z tieňov sa stala mama, otec, tety a ujov veľa, bola som úplne prekvapená. Zrazu som vedela, nie som ani slepá....

Počula som krik a plač. Počula som samu seba. Premýšľala som či som naozaj žena a prečo stále nemá. Prešiel čas a ja som počula ako stále vravia mi. Povedz mama, tata, baba, dedo. Tak som to skúsila. Podarilo sa. Vedela som zrazu, nie som ani nemá. Hovorila som prvé slova. Len mi nik nerozumel čo som im hovorila. Dívala som sa na nich a nechápala. Kričala som veď ma počúvajte. Nič, pozerali sa na mňa. Usmievali a robili opičky. Kričala som ako divá. Kričali na mňa. Ticho, to čo má znamenať? Tak som len pozerala chvíľku na nich a revala znova. No asi som nebola moc čarovná, ale bola som žena.

Čakala som kedy budem veľká. Tatko povedal, že som veľká. Zabudol mi povedať veľa vecí. Možno to ešte nebolo treba. No učil ma vážiť si človeka. Poznávať prírodu. Ukázal mi ako vonia zem medzi prstami. Ako sa kope pivnica a stavia dom. Naučil ma ako sa mám podeliť zo všetkým. Ja, že mám veľa a iný možno nič nemá. Bolo toho veľa čo ma učil keď som bola malá. Pochopila som keď som bola žena. Len neviem či som pochopila všetko.

Mama ma učila nenávidieť. Vraj svet žiadnej lásky nemá. Bitkou a prácou ma ona naučí čo treba. Stále po mne kričala a ma bila. Tak som to ja videla

z pohľadu dieťaťa. Nič, čo som urobila nebolo dobré. Stále som bola ja vinná. Za to, že jej prihorela polievka, za to, že ju niekto nahneval. Keď som sa smiala, keď si bila miláčika. Keď mali spor s tatkom. Nič som nechápala.

Všetko čo bolo, bolo predsa len za mňa. Necítila som jej lásku. Pohladenie a nič také čo by nasvedčovalo, že ma má rada. Tak som to počítavala. Možno ma tým učila aby som bola silná žena. Naučila ma aby som bola veľmi tvrdá. Naučila ma sa nebáť. Nenaučila ma ale milovať. Zabudla mi povedať, aká mám byť na seba hrdá. Nemám sa báť hlavu držať vysoko, lebo som malé dievčatko ale raz budem krásna žena. Nestalo sa. Bola len bitka a poníženie. Si sprostá, si sprostá bolo dookola. Rástla som ako breza v lese, opustená. Stále som niekam bola odložená ako nechcená. Nevedela som kam ísť a čo robiť niekedy. Mama na mňa čas nemá, kto mi to vysvetlí?

Ulica je nemá, mlčanlivá. Noc tmavá nepomáha, hviezdy nepovedia. Mesiac sa díva a slnko ráno vždy zobúdzá ma. Pretĺkam sa a učím, čo a ako sa to či ono má, či nemá. Narážam na prekážky. Padám a vstávam z bahna. Kto ruku mi podá a povie ako ďalej treba? Ulica je plná ľudí. Ja sa na nej strácam a aj učím. Ľudia sú zlí, úlisní, závistliví a klamú. To ja som nevedela. Mám sa učiť klamať, byť povrchná, slizká a dvojtvárová? Učím sa všetko, len nie klamať. Každému hovorím čo si myslím. Zisťujem, to sa asi nesmie.

Ľudia to nemajú radi to som už zistila a pochopila. Som žena a či iba žienka divá? Mnoho vecí som nechápala ale snažila sa všetko, čo mám vedieť, sa naučiť. Dívala som sa na ľudí. Počúvala ich rozhovor a čo mi kto hovorí. Bol to skôr rozkaz a príkaz a žiadne pohladenia. Naučila som sa prežiť. Našla si svoj svet a čakala na vykúpenie.

Tatko ma učil, neklamať, nerobiť to čo sa nepáči ani mne. Zabudol mi však povedať, že ľudia sú skazení. Netreba veriť všetkým a všetkému čo hovoria. Aby som si dávala pozor na faloš a zradu, lebo aj to je treba poznať. Tak som stretala postupne ľudí veľa a môj svet sa menil. Moje trápenie striedalo ďalšie. Prestavala som ľuďom okolo seba veriť. Utekala som a nevedela kam mám odísť. Začala som byť zlá, bezcitná mrcha. Necítila som bolesť iných. Netrápilo ma to, že majú krásne city. Nepoznala som ich. Nevedela som preto ani posúdiť čo naozaj cítia. Počula som, milujem ťa. Smiala som sa, to čo je aký cit? To len hlupák sa môže zaľúbiť.

Moje srdce stvrdlo, zmenilo sa na obyčajný tvrdý kameň. Čím viac som bola dospelá, tým viac som bola zlá, necitlivá. Ničila som lásku tých čo mi ju chceli dať. Smiala sa a s výsmechom počúvala ich slová. Bolo okolo mňa veľa tých, čo povedali mi, si krásna žena. To bolo tak smiešne počúvať, keď doma mi bolo povedané pozri sa na seba. Si sprostá škrápa. Vyrovnaj sa, nechod' hrbatá! Pozri sa na seba do zrkadla! To mi nič nepovedalo, len sa na mňa dívalo. Bolo môj

kamarát. Učila som sa pred ním spievať a tancovať keď som bola doma úplne sama. V škole som tiež veľmi nevyňikala. Učila som sa tak aby som prešla ročník za ročníkom. Sprostá som ale asi nebola. Sprosté sa mi zdalo všetko čo bolo okolo mňa.

Milovala som prírodu. Nik sa nepýtal na moje pocity. Tužila som objavovať svet. Nepoznané a tajomné veci okolo mňa. Si bosorka, som počula keď sa niečo stalo. Mala som pocit, že je všetko proti mne. Babička bola veľmi chorá. Povedala jedného dňa, poď ku mne. Chytila ma za ruku a povedala mi, že zomrie. Pozerala som na ňu a necítila som žiadny smútok. Nič čo by ma prekvapilo. Ukázala mi šaty, čo jej máme obliecť. Boli vo veľkej skrini pri okne úplné hore. Nepamätám si či som to aj potom povedala mame. Prišiel jej čas. Boli sme pri nej a keď sme vychádzali z domu dostala som po hlave. Mama na mňa vrieskala. Babka ešte nezomrela a ty si už urobila hrob.

Dávala som sa a nechápala. Bol tam malý kopček a na bol kríž s prútia. Taká malá miniatúra ozajstného hrobu. Darmo som povedala, to nie ja. Išli sme domov a moja babka zomrela.

Tých príhod okolo mňa bolo veľa. Nevšímala som si ich a neprikladala im význam. Neplakala som a znášala všetko čo sa dialo okolo mňa. Hmm som bosorka? Nechápala som význam toho slova. Milovala som rýchlu jazdu na motorke. Ojoj to bola nádhera, letieť z vetrom o závod. Brala som si bez dovoľenia mamin skúter a motorku. Juj tak ma vybila. Stalo to ale za ten výprask. No a jawa 250, to bol môj sen, tá nádhera. Doslova som sa vznášala, keď som na nej sedela a letela s vetrom o závod.

Bola som divoká, nespútaná ako tá príroda. No aj utiahnutá a skrytá v kuté. Nik sa ma nepýtal čo cítim, čo chcem naozaj? Nik nevedel o mojich snoch. O tajomných výmysloch a o tom čo cítim keď som ďaleko od reality. V skutočnosti som bola ako živá a predsa mŕtva. Bezduché telo čo chcelo uniknúť a nevedelo kam. Škola bola pre mňa ako trest. Učila som sa, ale nie moc. Zdalo sa mi to zbytočné a nebavilo ma to.

Robila som vylomeniny ako chlapec. Od ženy som mala ďaleko. Učiteľka ma udrela, tak som jej to vrátila. Mama mi to potom patrične vysvetlila. Čo sa môže a nemôže som sa aj tak nedozvedela. Učiteľ bil deti čo nemali úlohy či pomôcky. Bolo mi ľúto spolužiačky. Stále ju udrel a mňa tým už hneval. Dala som jej moje veci a povedala aby sa nebála, lebo ja sa udrieť nedám. Stalo sa, poklepal na po pleci a pýta sa, kde mám pomôcky ja? Nás je doma veľa a mama pre každého nemá, povedala som mu. Bola som pripravená, ak ma udrie stane si na stoličku a jednu mu vypálím. Stalo sa čo nik nečakal, on ma neudrel. Povedal, že si ich zabúdať nemám. Dobre vedel, komu som ich požičala. Isto by som ho aj udrela. Nepáčilo sa mi keď silnejší bil slabšieho, ale to som celá ja.

Vždy som bola tam kde nemám a chránila keď sa dalo. Nakoniec aj tak som za to doma dostala. Mame sa donieslo, zase toho či tú som zbila a mama mi to nijako neľahčila.

Napadol ma chalan. Porezala som na ňom čo sa dalo. Nakoniec ho mamička doniesla a ja som bola vinná. Darmo som povedala, len som sa bránila. Bola som stále vinná ja. Veď vždy to bolo jedno. Neposlušná a vzdorovitá som začala všetko prijímať. Bolo to aj tak všetko inak. Nič som neurobila dobre, aj keď som sa snažila. Oslovil ma jeden muž a môj odpor k nemu bol zjavný hneď v prvej chvíli. Vedel to a zaumienil si, že ma zničí. Myslela som, ak si ho nebudem všímať dá pokoj. No ale on hľadal cestu a bol stále divší a horší. Vraj ma podreže ako sliepku. Mala som dojem, že ma sleduje. Čaká na okamih keď to urobí. Dávala som si pozor nech ho už nestretnem. Vždy sa to javilo ako by som ja na neho čakala. Chcela som nech zmizne mi zo života. Ojoj, to nie, čím som viac utekala, tým viac bol za mnou. Osud je divný patrón. Moje telo bolo ako handra, ktorú si vzal, keď potreboval utrieť ruky. Nevadilo, že necítim nič, že prosím aby to nerobil. Bolo to pre neho ako zadosť učinenie. Opýtala som sa či si poslúžil a či už dá pokoj. Povedala som ako ním opovrhujem a že ho nenávidím. To čo na mne roztrhal na druhý deň kúpil a doniesol. Aby som odpustila. Skoro som sa povracala.

Nic sa nezmenilo a zrazu som zistila, už nie som sama. Čakala som, ak príde malý uzlíček šťastia aj môj život sa zmení. Veď dieťa by malo byť radosť. No a čo už, nech sa otec aj postará. Vykúzlila som úsmev a už sa videla vznášať. Celý čas snívala o tom, že budem ako princezná. Konečne ustane bitka a ponižovanie a všetko sa obráti a ja pocítim nejaký iný cit. Možno sa ku mne zmení aj mama. Veď je žena. Prišlo čo som nečakala ani v zlom sne.

Oznámila som s úsmevom, že čakám dieťa. Mama ma zmlátila, vynadala mi. Povedala samé hanlivé slova. Potom nastal ďalší skrat, keď som povedala jemu čakám dieťa.

Odpoveď bola tak desivá, že som prestala na chvíľku dýchať. Odpoveď prišla ako sprška zmrznutých krúpov z neba. Daj si to zobrať, nebudem chovať žiadneho pancharta. Zdesene som vytreštila oči a dívala sa ako keby mi prestrelili hlavu. Dieťa si zobrať nedám, povedala som si a aj jemu to dala najavo. Uder bol silný a ja som ho už nechcela ani vidieť. Ďalší úder bol, keď som šla za matkou znova. Našla som len ďalšie opovrhnutie, vyhrážky a nadávky. Jemu povedala, že chce, nechce si ma zoberie a basta. Nemala som na výber.

Bolo, nebolo a bola som vydatá. Mama ma vydala za človeka, čo bol bezcitný ako ona. Nemala ho rada ani ona. Náhodou som ho stretla a nechcela ho ani za kamaráta. Bral si, čo sám chcel, nepýtal sa. Potom prišli sľuby. Vezmi si ma, všetko sa zmení, odpusť a prepáč. Sľuboval, ako ma odvedie ďaleko. Mys-

lela som si ako dobre, bude to konečne vykúpenie. Tak som znášala potupe-
nie a ponižovanie, veď som na to bola zvyknutá. Tu však bola možnosť zmeny
a možno vykúpenia. Prišla naša svadba a už to bolo spečatené. Pred oltárom
som chcela pred všetkými povedať nie. Farár sa pýtal trikrát a chcel odpoveď.
Pozrela som na hosti, na moje bruško a na neho.

Vedel ako kričím nie, ale povedala som áno. Nebolo nič zo sľubov, ale to som
zistila až neskoro. Necítila som k nemu nič. Nechcela som ho, len som veri-
la, že napriek všetkému ma odvedie a naučím sa s tým žiť. Skôr som chcela,
že budem ďaleko a oslobodím sa z okov, čo ma ťažia. Cítila som veľký odpor
k nemu a povedala som mu to. Vedel, že ma nezlomí aj keď ma verejne poni-
žoval. Nevedela som plakať a bolesť a utrpenie som znášala s úsmevom. Ľudia
mi závideli môj pokoj.

Môj úsmev a moju kludnú povahu. Nastalo ďalšie trápenie, citove vydiera-
nie, týranie, ponižovanie a veľká neznesiteľná bolesť v srdci. Bolo horšie a ne-
znesiteľnejšie žiť s ním ako s tým, čo bolo predtým. Môj život bol jedna veľká
špinavá kaluž špinavého bahna. Ľuďom som vadila na svete lebo som bola iná.

Silná a nezlomená na vonok. Úsmev som rozdávala a pomoc keď bolo treba
nešetřila. Nestačilo, aj to bola asi veľká chyba.

Muži sa okolo mňa krútili. Počúvala som, aká som krásna tajomná žena.
Smiala som sa z nich. Dívala sa na nich ako slintajú a ako by sa ma chceli dotý-
kať. Boli smiešni a cítila som k nim len odpor. Robila som im utrpenie. Chcela
som ich vidieť ako sa chvejú, ako po mne tužia. Keď sa ku mne priblížili a už
si mysleli, že som ich. To nebola pravda. Prišlo bum a smiech a ja som sa vzda-
lovala do neznáma. Dokázala som znemožniť muža všade kde som to chcela.
Nevedela som čo tých mužov ku mne ťahá. Dívala som sa na seba, čo je na mne,
čo chybu nemá. Mňa to naplňalo pocitom istého vykúpenia. Robiť zle všetkým
aj keď si to nezaslúžia. No zaslúžili, vraj boli zamilovaní do mňa. Bola som vy-
datá, mali dať pokoj ale nie nedali. Potom nič iné neostávalo, len pykať museli.

Na svet prišlo krásne dieťa. Moja prvá dcéra, ako sa narodila už v prvé dni
bola zanovitá, samostatná a necitlivá. Dokázala všetko sama. Rýchlo sa na-
učila všetko, čo potrebovala. Nakoniec ja som dala život jej a ona neskôr za-
chránila ten môj a vlastného brata. Moje trápenie neutíchalo. Nadávky, úder,
zneužívanie a trhanie všetkého zo mňa čo sa dalo.

Druhá prišla dcéra a mimo mňa ju nik nechcel vidieť. Už od samého začiatku
si žiadala lásku. Vyžadovala si okolo seba pozornosť. Stále plakala a nerada
ostávala sama. No jej setra ju preto vôbec nemala rada.

O mesiac po tom, čo sa narodila, jej zachránila život. Nebiť toho jej vyčítá-
nia bola by jej setra zomrela. Prešlo zopár trpkých rokov. Nechcem na ne už
myslieť ani si ich pripomínať. Boli to samé bitky, krik a osočovanie. Nemala

som kam odísť a ani sa kam skryť. Nakoniec som sa rozhodla pre rozvod.

No osud je veľký kúzelník, ale nekúzli vždy tak ako by sme chceli my. Vraj sa rozveď ale deti nedostaneš, povedali mi.

Nič nemáš, nepracuješ, si nedobrá žena a ani matka. To, že sa starám o dom, deti, záhradu a bitka je mi pohladení. Nadávky sú nežné slova lásky, to bolo málo. Šla som vtedy do práce nech mám teda aj ja čím prispievať do domácnosti. Moje utrpenie sa ešte viac vystupňovalo. Bolo okolo mňa veľa ľudí a hlavne muži a to on rád nevidel. Darilo sa mi hneď všetko čoho som sa chytila, čo urobila. Pochvalou nešetrili a chceli, aby som rozvíjala svoj talent a vzdelanie. Tak to bolo ešte horšie, vraj to nie je mojou pracou ale tým ako vyzerám.

Dávala som sa dlho na seba, nechápala ako to vyzerám? Čo na mne vidia, keď mi hovoria aká som šikovná.? Závist okolo mňa bola dosť veľká, to som si všimla. Bola tam jeden borec a myslel si, že som jedna z tých čo neodolá jeho šarmu. Vraj mu bolo povedané, že som ľahká koristiť. To povedal mi neskôr, keď dosal príležitosť zistiť, že je to inak. Dávala som sa ako pomáha ženám.

Najskôr každá musela sa mu dať chytiť a objasť. Dávala som sa a chcelo sa mi vracasť. Povedala som, bože, ženy čo to necháte so sebou robiť? Dávali na mňa ako na zjavenie. Vraj počkaj drnda, keď sa ti niečo pokazí. To asi bola jeho výzva, keď nastal môj problém. Nevedela som čo mám robiť, ale on bol ten čo to musí opraviť. Tak som išla poprosiť, nebolo ho. Majstrová nevedela, čo sa deje. Povedala mi, išiel sa oholiť. Vraj pred mňa musí čistý a ohmlený predstúpiť, mi bolo tlmočené.

Divila som sa, čo všetci sú v takom napätí a očakávaní. Prišiel, dvere sa rozleteli akoby zakričal, tu som ovečky moje. S úsmevom som pristúpila v strede veľkej haly ku nemu a zdvorilo požiadala o pomoc. Stalo sa čo nik a ani ja, nečakal. Úklon a prásk. Ja som totiž myslela, že sa ma chce dotknúť v rozkroku keď urobil ten úklon. Skôr ako sa sklonil či dotkol som mu vylepila mojou špinavou rukou zaucho. Všetko stíchlo a on zareval; Ku.y, robte!

Stratil sa v dielni, vyletela majstrová a pýta sa; neviete ktoré šteňa ho to trafilo. Pozerám na ňu a vraj žiadne som nevidela. V tom sa dvere rozleteli, opravil mi čo mal položené na stole a odišiel. Všetci pozerali na mňa. Zrazu som pre nich nebola drnda, zrazu poznali moje meno. Na ďalší deň som dostala veľkú kyticu ruži za omluvu. Pobožkal ruku, ktorá ho trafila.

Raz prišiel riaditeľ s nim, lebo bolo treba šikovnú. Práca to bola nová a vraj pre mňa. Keď odchádzal tiež mi pobožkal ruku a podržal chvíľku dlhšie ako mal. Nechápala som a ani nechcela. Usmiala som sa a robila ďalej čo bolo treba.

Tých príhod bolo veľa, no ja som ich nechápala. Keď po mne chalani po očku pozerali alebo si ma doťahovali otázkami ako, ľúbiš ma? Odpovedala som;

áno, poď ukážem ti to. Smiali sa a pýtali, no povedz ako? No veď dohrýzť a dokopať ako inak? Bola som naozaj pekná a múdra žena? Nemyslela som si to. Vedela som, že snáď to je len ich prehnane chcenie mňa. Niekedy som mužov dostala na hranicu, kedy by ma snáď zamordovali. Smiala som sa, keď som im obláznila hlavy tak, že spadli, či narazili alebo si inak ublížili. Stačilo vojsť do mužskej šatni, kde boli nahí. Mala som z toho šou dobrej nálady. Vidieť ich ako nevedia či mi ukázať a či sa otočiť. Nepozerala som im nikdy medzi nohy, len do oči. Bolo v nich, chcem ťa! Dívali sa, nechápali a ja som si s nimi robila čo ja chcem. Nedala im šancu sa ma zmocniť. Mohli len sa dívať a túžiť. Tatko ma učil dávať vždy šancu treba. Nepovedal však, že niekedy to žiadny význam nemá. To zistila som neskôr, zvrátiť sa však nič nedá. Na mnohé prosby muža a jeho matky som mu dala šancu. Veď som trpela dosť a nemala nikoho u koho by som našla lásku a pochopenie. Možno, keby som dala šancu tak áno, neviem. Muži boli pre mňa smeti na ceste. To, že som sa páčila, bolo nepopierateľne očividné. Za každý nevinný pohľad a úsmev cudzieho muža som to mala pekne zrátané. Tak som si povedala, dám mu šancu.

Snáď už je tá chvíľa, kedy by sa všetko mohlo obrátiť k lepšiemu. Pripravovala som sa na to. Snažila sa odbúrať môj odpor k nemu. Hovorila si, veď čo stratím. Dovolím aby sa ma konečne chytil. Nech si to neberie násilím. Spoločná večera malé citove poblúznenie. Túžba zmeniť všetko od základu.

Prechádzky a pokoj v dome som si predstavovala. Aj keď som k nemu necítila nič a odpor bol tak veľký, až ma striasalo pri pomyslení, že mu dovolím sa ma dotýkať. Čakala som, že príde nejaký iný príval citu. Nič sa nedialo nevedela som sa oddať. Vychutnať si to čo som očakávala. Striaslo ma pri pomyslení, čo chcem urobiť. Sedela som s ním v miestnosti, keď sa ma dotkol nastal šok. Nechcela som už nič, len sa niekam skryť.

Uder a krik a násilie. Potom okamžik pravdy, čakáme ďalšie dieťa. Stiahla som žiadosť o rozvod a už sa to začalo znovu. Nastal čas, že sa niečo deje vo mne a je to treba oznámiť. Deň kedy som to oznámila, nezabudnem. Oznam, že čakám dieťa, som oľutovala hneď ako som to vyslovila. Moja pera bola červenou sfarbená ako pravé rozkvitnutá ruža. To bol posledný deň, kedy som verila na daniu šancu.

Môj život sa zmenil, bola som úplne bez citu. Počula som, daj si to zobrať, vykopnem to z teba. Bol koniec. Už sa ma nesmieš dotknúť, povedala som. Ak to urobíš, zabijem ťa. Boli to silné slová, ale v ten moment som to myslela vážne. On sa nebál, vedel, že to neurobím. Dovolila som aby ma týral aj keď vedel, že som to najlepšie čo mohol stretnúť v živote. Len bol aký bol a to ja som za to nemohla. Ženy v jeho živote ma bavili tým, ako sa vidia byť kráľovné. Dávala som im najavo, že sú len rohožky pred mojím prahom. Možno aj to ho tak

dráždilo, že sa usmievam.

Povedal: rehoceš sa, čo nežiaríš? Na otázku: vraj a na koho by som mala? Odpoveď prišla ako jedna spfška z neba. Uder do tváre. Vraj treba udierať ženu, je to ako pohladenie. Poslúžil si a uvoľnil sa pri tom.

Tatko ma učil vážiť si ľudí ale mnohí mňa si nevážili. Učil ma milovať, no mňa nik nemiloval. Učil ma byť dobrou, len všetko okolo mňa bolo voči mne veľmi zlé. Trpela som ticho a statočne. Naučila sa neplakať a znášať všetko tak ako je. Mám syna. Narodil sa a hneď ho život skúšal. Len zopár minút chýbalo a nežili by sme obaja. Oboch nás kriesili a privádzali na tento svet. Doma nás čakali jeho sestry, tešili sa na hračku. Boli už školáčky a on malá bábika. Tak roky išli a nič sa nemenilo. Lekári povedali, keď syn prežije päť rokov bude dobre. Žila som v strachu o jeho život. Jeho otec nám nič neľahčoval. Alkohol robil svoje, podpisoval sa pod týranie, bitku a ponižovanie. Bolo to veľmi neúnosné. Strach o syna sa násobil, keď bol chorý. Vyčíňanie jeho otca a moje utrpenia sa podpísali pod môj skrat. Pustila som plyn a ľahla si vedľa syna keď spinkal. Moja najstaršia dcérka si nikdy nič nezabudla. Bola pedantná a vždy musela mať upratané. Naučené úlohy a nič nesmela zabudnúť. Stalo sa a ona sa vrátila zo školy. Otvorila dvere a zistila, že je v dome smrad a my spíme. Pribehla ku mne a na ten jej výraz oči nikdy nezabudnem. Kričala; mamička my ťa ľúbime! Vyskočila som z postele, pootvárali sme okna a pozrela som či syn dýcha. A potom som jej slúbila, že to nikdy neurobím. To bola chvíľa, keď som ožila a začala myslieť.

Deň šiel za dňom a ja som stále upozorňovala muža nech sa spamätá. Nesпамätal, všetko pokračovalo a moje upozornenia bral ako vyhrážky a patrične ich aj odmeňoval. Čas letel a prišli ďalšie Vianoce. Ako dopadnú, nik ani len netušil a ja najmenej. Všetko sme nachystali, deti sa tešili, malý už vnímal, čo je stromček.

Čakali sme, nik neprichádzal, zrazu sa dvere rozleteli a dve opité opice vošli do bytu. Jedna z nich nás pozdravila pri stromčeku a tá druhá chcela ešte naliať. Len v hlave sa zatmelo a nebolo to tam kde malo a už to išlo. Nastal rámus, krik a rozbíjanie všetkého. Najskôr lampa nad pripraveným stolom s večerou. Potom sklo z dverí a čo zavádzalo v kredenci. Tá druhá opica nechápajúc čo sa deje, vyskočila a vraj mi deti berie ku nim. Povedala som potichu nech ide a nech urobí doma krásne Vianoce. Čakajú ho. Otvorila som dvere a tam ľudia, vraj čo sa deje? Pozerám a pýtam sa, nemáte Vianoce?

Vyhodila som jednu opicu a tú druhu potiahla do bytu a zatvorila dvere. Bola to odporne vyzerajúca opica. Cigareta v ústach vyraz neopísateľný. Deti boli naplašené a pýtali papať. Nemali sme čo, všade bolo plno skla. V tom tresk a ja som mala dojem, že už mi poletí zaucho. No to len malého bicykel zavádzal.

Polozila som syna a to už som nič nevidela a na nič si nepamätám. Zatmenie bolo tak rýchle, neovládateľné a nezvratné. Vedela som len, nesmiem ho zabiť.

Posledne čo som mala pred očami bola cigareta, čo mu vyletela z úst po mojom údere do tvare. Potom pláč a krik deti, na ktorý som precitla a dávala sa strachu do oči. Vyzeral hrozne, ale úplné triezvy. Vzala som deti akoby sa nič nestalo. Dala im chlebič, mlieko a uložila ich do posteľe.

Ráno bolo zdrvujúce, pohľad na moje dielo bol strašný. Modriny, škrabance a opuchy... Povedala som len; už sa ťa nikdy nedotknem. Len nech už nič neurobí, aby som môj sľub nemusela porušiť. Keď ho uvidel jeho otec povedal mi, že som to mala už dávno urobiť. Povedala som, že si to urobil on sám. Jeho matka ma prepichla pohľadom, nič nepovedala ale čo si myslela sa dalo čítať v jej tvári.

Nechcela som to riešiť takže sa budem s nim biť. Povedala som mu, že ak chce nech ma aj zabije, už ho neudriem. No lepšie urobí ak s tým skončí. Potom sa trochu ukludnilo všetko. Menej udieral a viac sa staral o deti. Klamala by som, keby som teraz o ňom písala, že kašľal potom na ne. To nie, dal im všetko, aj ich deťom. Len pre nich to bolo nič.

Chýbalo im pohladenie, pekné slová, pochvaly a otcova láska. Nechceli aby im všetko kúpil, chceli aby v dome mali klud a pokoj. Všetko čo bolo treba urobiť je, aby prestal piť a nadávať. Aby im venoval svoj čas inak. Mám dojem, že to nedokázal a preto im pomáhal ako vedel. Možno bolo všetko inak. Možno netrpeli sme len my. Možno trpel preto, čo robil aj on. Tých nepekných chvíľ s ním bolo veľa. Veľmi málo tých pekných aby sme si na ne mohli zaspomínať. Deti som učila ho milovať, lebo im bol otec. Čo bolo medzi nami si nemali všimáť. Nedalo sa to inak. Dával im všetko len lásku nevedel prejavíť. Nič nepotrebovali, len pokoj a ticho a malé objatie. Všetko by bolo úplné inak určite. Chcela som zmeniť život. Našla som si prácu pri ňom aby ma videl stále. Moc mi to nepomohlo. Bolo to utrpenie znova.

Potom som ostala veľmi zle. Ocitla som na pol ceste medzi životom a smrťou. Poslali ma domov z nemocnice na moju žiadosť. Cítila som, že sa niečo deje. Mne s úsmevom povedali dovidenia a príďte na kontrolne vyšetrenie. Jemu oznámili, je koniec. Zvládla som všetky nástrahy, lebo osud mal so mnou ďalší plán. O mesiac som stála znovu pevne na svojich nohách. Zabudla na to, aká som slabá a chorá. Žila som na plno a dostala znova šancu na život. Trápenie sa začalo znova veď som nezomrela. Vydržím ešte veľa a tak som ďalej trpela. Konečne som sa odrazila od zeme.

Našla si prácu ďaleko od neho a začala žiť ako človek. Suseda pracovala neďaleko nás v domove pre starých ľudí. Poprosila som nech sa opýta či majú voľné miesto pre mňa. Keď išla z prace zazvonila, že mám prísť ráno. Bola to